

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/69/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518202065
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3518202065.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., X. XXX/XX, zastúpeného Mgr. Martinom Spišiakom, advokátom so sídlom Partizánske, Jesenského 233/1, proti žalovanej Z. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom V., W. B. XXX/X, zastúpenej JUDr. Petrom Schmidlom, advokátom so sídlom Malacky, Záhorácka 11/A, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 4. augusta 2021 č. k. 5C/22/2018-340 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej k nehnuteľnosti zapísanej Okresným úradom Myjava, katastrálny odbor, na LV č. XXXX, pre kat. úz. Myjava, obec Myjava, Okres Myjava, ako byt č. X na 2. poschodí bytového domu so súp. č. XXX ležiacom na parcele č. XXXX vrátane podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku par.č. 1401 zastavané plochy a nádvoria o výmere 352 m² vo výške 79/950 a vyporiadal ho tak, že uvedenú nehnuteľnosť v celosti prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej Z. M., rod. M., nar. XX.XX.XXXX, r.č. XXXXXX/XXXX, bytom W. B. XXX/X, V.. Vo výroku II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie jeho spoluvlastníckeho podielu sumu 29.500,- eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku III. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 6.766,06 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku IV. žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z výpisu z LV č. 2746 evidovaného Okresným úradom Myjava, katastrálny odbor pre k.ú. Myjava vyplýva, že žalobca a žalovaná sú každý v 1 podielovými spoluvlastníkmi bytu č. X vo vchode 8, na 2. poschodí, nachádzajúceho sa v bytovom dome so súp. č. 249, postaveného na parcele č. XXXX, vrátane podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku XX/XXX. Nakoľko súd nezistil existenciu žiadnych dôvodov osobitného zreteľa, ktoré by bránili zrušeniu podielového spoluvlastníctva strán sporu k predmetnej nehnuteľnosti, rozhodol tak, že toto spoluvlastníctvo zrušil a následne rozhodol o jeho vyporiadaní. Pri jednotlivých spôsoboch vyporiadania podielového spoluvlastníctva musí súd v zmysle ustanovenia § 142 Občianskeho zákonníka postupovať v ich záväznom poradí. To znamená, že k ďalšiemu spôsobu môže pristúpiť až vtedy, keď predchádzajúci nie je možný. Prvým zákonom stanovený spôsob, reálna delba vzhľadom na charakter nehnuteľnosti - byt v bytovom dome nie je v prejednávanej spore možná. Následne preto prichádzal do úvahy oboma stranami sporu navrhnutý spôsob vyporiadania spoluvlastníctva, a to prikázanie nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva jednej zo strán za primeranú náhradu. Pri tomto spôsobe vyporiadania súd prihliada na veľkosť podielov spoluvlastníkov a účelné využitie nehnuteľnosti, ako aj ostatné relevantné okolnosti tohto ktorého prípadu. V dôsledku tohto, že tak žalobca ako aj žalovaná prejavili o spornú nehnuteľnosť záujem, neprichádzal do úvahy žalobcom alternatívne navrhovaný tretí spôsob

vyporiadania podielového spoluvlastníctva, t.j. predaj nehnuteľnosti a následné rozdelenie výťažku. V prejednávanej spore sú podiely oboch spoluvlastníkov rovnaké. Žalovaná na rozdiel od žalobcu byt užíva viac ako 20 rokov, sama, resp. so svojim partnerom. Počas celého obdobia hradila poplatky za služby spojené s užívaním bytu, ako aj poplatkov do fondu opráv v celosti žalovaná. Z výsluchu strán sporu vyplynulo, že žalovaná chce predmetnú nehnuteľnosť naďalej využívať na bývanie. Inú možnosť bývania nemá. Vlastní podiel na rekreačnej chate v kat. území Dubník, táto nehnuteľnosť však nie je vhodná na celoročné bývanie, keďže nemá zavedenú elektriку. Na rozdiel od toho, žalobca uviedol, že spornú nehnuteľnosť by v prípade jej zisku predal, keďže sám má svoju otázku bývania vyriešenú a rovnako aj deti strán sporu. Platobná schopnosť resp. neschopnosť žalovanej súd neposúdil tak kriticky, ako ju popisoval žalobca. Aktuálne záväzky žalovanej t.č. nepresahujú 4000,- eur, výraznejšiu sumu predstavuje akurát záväzok voči Sociálnej poisťovni, pričom počet exekúcií žalovanej sa znížil už počas trvania tohto sporu. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že peniaze na vyplatenie podielu získa pôžičkou od blízkej osoby, svojho synovca, súd toto tvrdenie považoval za dostatočné. Berúc do úvahy všetky vyššie uvedené skutočnosti v súhrne súd rozhodol o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva tak, že predmetnú nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej. Zároveň žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 29.500,- ako polovicu všeobecnej hodnoty určenej znaleckým posudkom, ktorá hodnota nebola ani jednou zo strán rozporovaná. Nakoľko žalovaná deklarovala pripravenosť zaplatiť požadovanú sumu z vopred dohodnutej pôžičky, uložil jej súd povinnosť zaplatiť predmetnú sumu v zákonom stanovenej lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Počas konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva si spoluvlastník, ktorému je ukladaná povinnosť zaplatiť druhému spoluvlastníkovi primeranú náhradu za vyporiadované nehnuteľnosti, nemôže proti takémuto nároku spoluvlastníka započítať iný majetkový nárok. O práve na náhradu za vynaložené investície vynaložené žalovanou v celkovej výške 14.483,54 eur súd preto rozhodol samostatným výrokom. Poukázal na to, že pri vyporiadaní zrušovaného podielového spoluvlastníctva, ktoré súd vyporiadava podľa § 142 ods. 1 veta tretia Občianskeho zákonníka, ako vyporiadanie v širšom zmysle na návrh účastníka, je treba z hľadiska povahy nárokov rozlišovať medzi nákladmi na nutnú opravu a údržbu veci a nákladmi na opravu a údržbu veci, ktoré neboli nevyhnutné, medzi nákladmi v bežnej záležitosti a v ostatných záležitostiach (§ 139 Občianskeho zákonníka), medzi nákladmi, s ktorými spoluvlastníci vyslovili súhlas alebo ktoré boli niektorým spoluvlastníkom vynaložené bez tohto súhlasu. Treba tiež zistiť, či za trvania podielového spoluvlastníctva došlo medzi spoluvlastníkmi k dohode o spôsobe úhrady týchto nákladov. S prihliadnutím k tomu potom pôjde buď o majetkové právo investujúceho spoluvlastníka uplatňované voči druhému spoluvlastníkovi podľa § 511 ods. 3, § 137 ods. 1 a § 139 ods. 1,2,3 Občianskeho zákonníka, alebo o právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ktoré môže uplatňovať investujúci spoluvlastník už za trvania spoluvlastníckeho vzťahu (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. februára 2012, sp. zn. 4 M Cdo 12/2011). Rozsah investícií tak, ako boli žalovanou vykonávané v priebehu trvania podielového spoluvlastníctva, mal súd ustálený znaleckým posudkom vypracovaným znalcom z odboru Stavebníctvo, odvetvie Odhad hodnoty nehnuteľností Ing. Pavlom Bogárom č. 5/2019. Ten ich v súhrne ocenil sumou 14.483,54 eur. Z výsluchu strán sporu na prvom pojednávaní vyplynulo, že žalobca s vykonaním rekonštrukcie súhlasil, nevedel však už uviesť v akom rozsahu reálne prebehla. Jeho neskoršie tvrdenia o tom, že okrem výmeny okien a kúrenia žiadne práce neodsúhlasil, preto súd považoval za účelové. Medzi stranami nebolo sporné to, že sa na úhrade týchto nákladov žiadnym spôsobom nedohodli. Čo sa týka rozsahu a charakteru vykonaných stavebných úprav, tieto súd vzhľadom na vek a technický stav domu vyhodnotil ako nevyhnutné v rozsahu výmeny elektroinštalácie, výmeny okien, výmeny podláh a prerobenie kúrenia v celkovej výške 13.532,12 eur. Ako bežné a nie nevyhnutné náklady spojené s údržbou veci súd vyhodnotil náklady na tapetovanie a maľovanie v celkovom rozsahu 951,42 eur, náhradu týchto nákladov žalovanej preto nepriznal. Žalobcovi preto uložil povinnosť zaplatiť žalovanej polovicu z priznaných nákladov na vynaložené investície vo výške 6.766,06 eur. Súd nevyhovel návrhu žalovanej v časti, v ktorej si uplatnila sumu 1.553,60 eur titulom náhrady polovice platieb na nájomné a poplatku do fondu opráv. Uvedenú sumu žalovaná určila ako polovicu z mesačného poplatku do fondu opráv, ktorú žalovaná uhradza vo výške 85,20 eur, ktorú náhradu si uplatnila za 36 predchádzajúcich mesiacov. Na preukázanie tohto nároku žalovaná predložila potvrdenie o platbe zrealizovanej z účtu svojej sestry na nešpecifikovaný účet v 6/2021 s tým, že takto tvrdenú výšku platieb súd nemal za dostatočne preukázanú, najmä s prihliadnutím na to, že žalovaná si túto sumu uplatnila za posledných 36 mesiacov, pričom nepreukázala, že túto sumu platila po celú dobu v nezmenenej výške. Sporové konanie je ovládané hlavne princípom prejednávacím a princípom kontradiktórnosti, ktoré predurčujú, že ťarchu a zodpovednosť za výsledok konania nesú najmä strany sporu. Medzi povinnosťami procesných strán v sporovom konaní patrí predovšetkým tvrdenie rozhodných skutočností a navrhovanie dôkazov, tzv. povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť, v tejto

časti žalovaná podľa názoru súdu neuniesla dôkazné bremeno. Žalobca vzniesol nárok na náhradu za neužívanie predmetného bytu v rozsahu 107,50 eur mesačne, za obdobie od rozvodu manželstva do času rozhodnutia o podanej žalobe. Nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Obč. zákonníka. Žalobca si však tento nárok uplatnil za podmienky, že súd zohľadní nárok žalovanej na polovicu poplatku do fondu opráv (k čomu nedošlo) a za predpokladu že súd rozhodne tak, že predmetnú nehnuteľnosť prizná do výlučného vlastníctva žalobcu, resp. rozhodne o jej predaji a následnom rozdelení výťažku. Ani jedna z podmienok stanovená samotným žalobcom na zohľadnenie tohto nároku teda nebola splnená. Žalobca predložil ako dôkaz potvrdenie Prvej Myjavskej realitnej kancelárie o výške priemerného nájmu trojizbových bytov v Myjave okolo sumy 215,- eur/mesiac. Ak by sa súd aj zaoberal nárokom žalobcu, hoci si ho uplatnil podmienne tak, ako je uvedené vyššie, nemal by tento nárok za dostatočne preukázaný. Súd nemusí vykonať všetky dôkazy, ktoré navrhne strana sporu. Žalovaná bližšie nekonkretizovala ďalšie náklady na udržiavanie a vylepšovanie nehnuteľnosti za obdobie od rozvodu do podania návrhu, ktoré rovnako žiadala vziať pri rozhodovaní do úvahy. Z dôvodu, že žalovaná v tejto časti neuniesla bremeno tvrdenia, nebolo možné vo veci ustanoviť znalca. Súd preto tento žalovanou navrhovaný dôkaz nevykonával. Rovnako tak nevykonával dokazovanie smerujúce k zisťovaniu aktív a pasív zaniknutého BSM strán sporu. Toto dokazovanie súd považoval za nesúvisiace s predmetom sporu a ako také za nadbytočné. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 137 ods. 1, § 139 ods. 1 - 3, § 142 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 257 CSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žiadnej zo strán sporu nepriznal náhradu trov konania, súd našiel v povahe prejednávanej veci, keďže zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je druh konania, pri ktorom výsledok sporu závisel výlučne na úvahe súdu odvíjajúcej sa od posúdenia zisteného skutkového stavu, ktorú strany sporu nemohli predvídať, nakoľko súd pri rozhodovaní o spôsobe vyporiadania podielového spoluvlastníctva nie je viazaný návrhmi strán sporu. Súd preto rozhodol tak, že ani jednej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d) a f) CSP. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, napadnuté rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ktoré spočívajú v nesprávnych skutkových zisteniach z vykonaných dôkazov. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia dôležitosti a pravdivosti dôkazov a konanie má inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že z dôkazu ním predloženého vyplýva, že žalovaná je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti v k. ú. obce Stará Turá, chatová oblasť Dubník, zapísané na LV č. 1227, budova bez súpisného čísla, ležiaca na parcele č. 1680/60. Súd prvej inštancie sa pri vyhodnocovaní tohto dôkazu bez ďalšieho zisťovania a overovania uspokojil s tvrdením žalovanej, že ide o chatu, ktorá vraj nie je vhodná na celoročné bývanie, u ktorej vraj nie je zavedená elektrina. Pochybenie súdu v tomto prípade spočíva v tom, že sa nezaoberal dostatočne týmto dôkazom a nesprávne ho vyhodnotil, bez ďalšieho zisťovania a posudzovania sa uspokojil s tvrdením žalovanej o tom, že chata nie je vhodná na trvalé bývanie. Súd prvej inštancie mal z vlastnej iniciatívy predmetné tvrdenia žalovanej overiť ohliadkou na mieste samom, prípadne znaleckým dokazovaním. Žalobca uvedený dôkaz súdu predložil z dôvodu preukázania, že žalovaná má kde bývať pre prípad, že by súd rozhodol o prikázaní predmetného bytu do jeho vlastníctva, pričom súd sa v prípade tejto nehnuteľnosti mal ďalej zaoberať aj hodnotou spoluvlastníckeho podielu žalovanej na tejto rekreačnej chate a predajnosťou tohto spoluvlastníckeho podielu pre prípad, že by uvažoval o pririeknutí myjavského bytu do vlastníctva žalovanej, na účely posúdenia platobnej schopnosti žalovanej, a to i z pohľadu, že na predmetný spoluvlastnícky podiel na chate je zriadené exekučné záložné právo. Ďalším pochybením súdu pri overovaní a vyhodnocovaní jednotlivých dôkazov, o ktoré napokon oprel svoje rozhodnutie je vyjadrenie žalobkyne o tom, že je schopná vyplatiť sumu s pomocou pôžičky od synovca pána M.. Pochybenie súdu v tomto prípade spočíva v tom, že sa nezaoberal dostatočne týmto tvrdením žalovanej a nesprávne ho vyhodnotil, bez ďalšieho zisťovania a posudzovania sa s ním uspokojil s tvrdením, že súd toto tvrdenie považoval za dostatočné. Žalovaná totiž na otázku súdu, či vie takýto príslub pána M. predložiť uviedla, že nevie. Poukázal na priebeh konania pred súdom prvej inštancie, z ktorého vyplývali pochybnosti o platobnej bilancii žalovanej a o jej schopnosti vyplatiť žalobcu v prípade, že by vec bola prikázaná do jej vlastníctva. Práve pre negatívnu skúsenosť s konaním žalovanej v roku 2019 mal súd po opätovnom deklarovaní obdobného príslubu peňaží, teraz dokonca od príbuzného, venovať osobitnú pozornosť konaniu žalovanej a predvolať pána M. na pojednávanie, kde by bolo možné ho k tvrdenému príslubu z jeho strany vypočuť a zistiť pravdivosť takéhoto tvrdenia, ktorý by mal garantovať budúcu reálnu vykonateľnosť povinnosti žalovanej v zmysle výrokov rozsudku

a poskytnutie právnej istoty žalobcovi. Má dôvodnú obavu, že s ohľadom na doterajšie správanie sa žalovanej bude jeho sankcionovaný nárok reálne nevykonalý. Aj preto venoval od počiatku po podaní žaloby toľko pozornosti tzv. platobnej schopnosti žalovanej, aby rozsudok bol reálne a nie iba formálne vykonateľný ako vlastnosť rozsudku. Z vykonaného dokazovania nespochybniteľne vyplýva, že žalovaná pred podaním žaloby v tejto veci, počas celého pojednávania trvajúceho viac ako tri roky a dokonca i v čase vyhlásenia prvostupňového rozsudku bola reálne predĺžená rôznymi druhmi pohľadávok a z titulu právoplatne vedených exekučných konaní má doposiaľ uložený zákaz nakladania s majetkom do výšky exekvovaných súm s príslušenstvom. Počas celej doby nepredložila súdu ani jednu kvitanciu o zaplatení, resp. o znížení výšky exekvovaných súm. Namietal, ako mohol súd vyhodnotiť reálnu platobnú schopnosť žalovanej slovami „platobná schopnosť, resp. neschopnosť žalovanej súd neposúdil tak kriticky, ako ju popisoval žalobca. Aktuálne záväzky žalovanej nepresahujú 4.000,- eur, výraznejšiu sumu predstavuje akurát záväzok voči Sociálnej poisťovni, pričom počet exekúcií sa znížil už počas trvania tohto sporu“. Ide o arbitrárne hodnotenie, dezavujúce pohľadávku voči verejnoprávnej inštitúcii spravujúcej verejný zdroj z dôchodkového poistenia. Takéto hodnotenie zabúda na zákonné zákazy nakladania s majetkom z právneho titulu exekúcií, z ktorých okrem iného vyplýva, že žalovaná nebude ex lege oprávnená uhradiť vyrovnávací podiel žalobcovi v stanovenej lehote skôr, ako jej zaniknú zákonné zákazy nakladania s majetkom. Toto hodnotenie taktiež zabúda na to, že počas pojednávania veci nepreukázala žalovaná zníženie svojich záväzkov a tieto ostali v konštantnej výške a priebežne pribúdali ďalšie záväzky, ktoré nebola schopná riadne a včas uhrádzať. Vytykal súdu prvej inštancie, že v odôvodnení svojho rozhodnutia bagatelizoval platobné povinnosti žalovanej, pričom preukázateľne žalovaná nebola počas dlhšej doby schopná uhrádzať oveľa menšie záväzky ako súdom uložený, v napadnutom rozsudku (29.500,- eur) a nepreukázala ani finančné krytie predpokladaného záväzku aspoň v jej navrhovanom rozsahu. Ďalšie pochybenie pri overovaní a vyhodnocovaní jednotlivých dôkazov je nedostatočné vyhodnotenie dôkazu, ktoré predložila žalovaná ako podklad ku spracovaniu znaleckého posudku Ing. Pavlovi Bogárovi. Ide o tzv. dodávateľskú faktúru č. 074/2008 od dodávateľa: firma Suchovský, Robotnícka trieda 59, Senica, ktorý ňou žalovanej fakturoval búracie, začisťovacie a kúrenárske práce, montáž sadrokartónu a elektroinštalácie, pokládku plávajúcej podlahy v celkovej sume 124.950,- Sk, v prepočte 4.147,58 eur. Z faktúry nie je možné zistiť právnu formu podnikateľského subjektu, pričom po preverení právnej subjektivity vystavovateľa faktúry zistil, že vystavovateľ skutočne kedysi vykonával podnikateľskú činnosť ako živnostník, ktorý však v čase tvrdeného vystavenia predmetnej faktúry mal už 8 rokov ukončenú platnosť živnostenského oprávnenia a v predmete podnikania mal z fakturovaných prác iba živnostenské oprávnenie na vykonávanie: čistenia budov a upratovacie práce. Žalovaná zjavne vedome predložila sfaľšovanú faktúru väčšieho rozsahu ako podklad pre znalca, o ktorej tvrdila, že ju zaplatila a ktorou sa snažila preukázať rozsah zhodnotenia danej nehnuteľnosti. Na túto skutočnosť poukázal na pojednávaní konanom dňa 10.02.2020, kde právny zástupca žalovanej uviedol, že pán B. skutočne fakturované práce vykonal. Súd prvej inštancie sa však nezaoberal skutočnosťou, či a z akých zdrojov predmetné investície žalovaná aj skutočne vynaložila, a to napriek tomu, že žalovaná bola v stave trvalej platobnej neschopnosti, boli voči nej vykonávané exekúcie. Technicky síce v nadväznosti na závery znalca o zhodnotenie/investície ide, avšak žalovaná súdu nikdy nepreukázala, že takéto práce uhrádzala, a to minimálne v rozsahu sfaľšovanej faktúry č. 074/2008. Mal za to, že súd pri jej posudzovaní rozsahu investícií nemal uznať tie práce, ktoré sú uvedené v predmetnej faktúre a sú zahrnuté do rozsahu, ktoré uviedol znalec na str. 21 znaleckého posudku, nakoľko žalovaná nepreukázala zákonným spôsobom ich vynaloženie. Súd mal z úradnej moci zisťovať a overovať skutočnosti o vykonaní týchto prác a ich úhrade firmou B., a to predvolaním a vypočutím pána B. už i z dôvodu, že tu vzniklo podozrenie zo spáchania viacerých trestných činov neznámou osobou. Súd mal tieto zistenia odstúpiť príslušným orgánom činným v trestnom konaní ako podozrenie zo spáchania trestného činu. Až do overenia týchto skutočností nemal súd uznať tieto práce ako investíciu oprávnenú a mal ju považovať za zhodnotenie z nepoctivých zdrojov. Až do vyhodnotenia prípadnej trestnej zodpovednosti súd nemal meritórne rozhodovať vo vec samej, nakoľko bola a je spochybnená právna istota. Žalobca nesúhlasil ani s rozhodnutím súdu prvej inštancie o trovách konania, keď mal za to, že tu neboli dané dôvody hodné osobitného zreteľa a odôvodnenie súdu (bod 28. odôvodnenia) nepovažuje za nepreskúmateľné a riadne odôvodnené. Poukázal na to, že dôvodom pre podanie žaloby bola absentujúca právna istota vyplývajúca z reálnej nemožnosti užívať vlastníctvo a reálny nezáujem žalovanej o vyriešenie tohto stavu. Už pred podaním žaloby sa snažil o vyporiadanie dohodou, pričom nevyuľčoval žiadny zákonný spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva, k dohode však neprišlo, a preto jediným orgánom vybaveným právomocou na rozhodnutie vo veci samej sa stal súd. Rozhodovanie vo veci trvalo viac ako 3 roky, pričom dĺžku trvania ovplyvnili rôzne skutočnosti, ktoré však

nikdy nespočítali v správaní sa žalobcu. Mal za to, že súd mal o trovách rozhodnúť tak, že ich náhradu prizná v rozsahu 100% žalobcovi, nakoľko bol nútený riešiť situáciu podaním žalobného návrhu, v priebehu konania využíval procesné práva úsporným spôsobom, nedával nezmyselné dôkazné návrhy, aj počas konania sa snažil o uzatvorenie súdneho zmiernu či mimosúdne vyrovnanie. Na druhej strane žalovaná úmyselne zdržiavala konanie pred súdom prvej inštancie, predložila falošný dôkaz, zavinila dôkaz - znalecký posudok a znalečné. Na základe týchto dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v rozsahu petitu žalobcu, alternatívne aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že považuje prvostupňové rozhodnutie za vecne a právne správne, navrhla odvolanie žalobcu zamietnuť a priznať jej náhradu trov konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle § 379 písm. c) a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z nasledovných dôvodov:

5. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

6. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

7. Medzi odvolacie dôvody (§ 365 CSP) patria aj námietky, týkajúce sa väd v skutkových zisteniach prvoinštančného súdu. Tie sa môžu prejaviť buď v nevykonaní navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, alebo v nesprávnom hodnotení dôkazov, ktoré vyústilo do nesprávnych skutkových zistení.

8. Nesprávne právne posúdenie môže spočívať v tom, že súd neaplikoval správnu normu, aplikoval nesprávnu normu, ale nesprávne interpretoval správne zvolenú normu.

9. Pri úprave zániku podielového spoluvlastníctva vychádza Občiansky zákonník zo zásady, že nikoho nemožno nútiť, aby zotrval v spoluvlastníckom vzťahu. Jedným zo spôsobov zániku je dohoda spoluvlastníkov o jeho zrušení a vyporiadaní (§ 141 Občianskeho zákonníka). Ak k tejto dohode spoluvlastníkov nedôjde, zruší spoluvlastníctvo a vykoná vyporiadanie na návrh niektorého z nich súd svojím autoritatívnym rozhodnutím. Spôsoby tohto vyporiadania, ich poradie a zásady, ktorými sa súd pri vyporiadaní musí riadiť, sú uvedené v § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pri vyporiadaní súd prihliada na veľkosť podielov a na účelné využitie veci. Ak nie je rozdelenie veci (prvý spôsob autoritatívneho vyporiadania) dobre možné, súd pristúpi k druhému spôsobu autoritatívneho vyporiadania a prikáže vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom, prihliadne pritom na to, aby sa vec mohla účelne využiť. Ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, nariadi jej predaj a výťažok rozdelí podľa podielov (tretí spôsob súdneho vyporiadania podielového spoluvlastníctva). Výnimočne, z dôvodov hodných osobitného zreteľa, súd nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom vecí a rozdelením výťažku (§ 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd pripomína, že hľadisko kredibility (solventnosti) sa stáva samostatnou podmienkou pre prikázanie veci niektorému zo spoluvlastníkov a okolnosťou, ku ktorej je nutné vždy prihliadať pri posúdení toho, komu má byť vec prikázaná. Na druhej strane prvok solventnosti zdôrazňuje hľadisko, že u spoluvlastníka, ktorého podiel bol prikázaný, ide o nútené odňatie vlastníckeho práva, ktoré musí spĺňať i ústavné podmienky v čl. 20 ods. 4 Ústavy SR a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Medzi tieto podmienky patrí aj povinnosť poskytnúť primeranú náhradu. O výške, spôsobe a časových okolnostiach tejto náhrady rozhoduje všeobecný súd. Podľa súdnej praxe základom pre stanovenie primeranej náhrady je všeobecná cena obvyklá v danom mieste a čase rozhodovania s tým, že túto súd určí zodpovedajúcim podielom z celej veci, nie cenou, za ktorú by bolo možné podiel predať.

10. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva účastníkov k nehnuteľnosti na tom právnom závere, že strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti každý v jednej polovici, že reálna deľba vzhľadom na charakter nehnuteľnosti - byt v bytovom dome nie je možná, preto prichádzal do úvahy druhý spôsob vyporiadania spoluvlastníctva, a to prikázanie nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva jednej zo strán za primeranú náhradu. Za rozhodujúce kritérium pri prikázaní nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalovanej považoval tie okolnosti, že žalovaná na rozdiel od žalobcu byt užíva viac ako 20 rokov, počas celého tohto obdobia hradila poplatky za služby spojené s užívaním bytu, poplatok do fondu opráv, je odkázaná na bývanie v nehnuteľnosti na rozdiel od žalobcu, ktorý by nehnuteľnosti v prípade prikázania do jeho výlučného vlastníctva, predal. Platobnú schopnosť žalovanej mal za preukázanú z jej tvrdenia, podľa ktorého peniaze na vyplatenie podielu získal pôžičkou od blízkej osoby, svojho synovca, pričom toto tvrdenie súd považoval za dostatočné. Z týchto dôvodov prikázal nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva žalovanej a zároveň jej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu za spoluvlastnícky podiel v sume 29.500,- eur ako polovicu všeobecnej hodnoty určenej znaleckým posudkom. Súd prvej inštancie zároveň samostatným výrokom rozhodol o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanej náhradu za vynaložené investície vo výške 6.766,06 eur, ktoré žalovaná vykonala so súhlasom žalobcu. Za nevyhnutné stavebné úpravy na nehnuteľnosti vyhodnotil výmenu elektroinštalácie, výmeny okien, výmeny podláh a prerobenie kúrenia v sume 13.532,12 eur, ktorých výšku mal za preukázanú znaleckým posudkom Ing. Pavla Bogára. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej polovicu z priznaných nákladov na vynaložené investície vo výške 6.766,06 eur.

11. Odvolací súd sa s týmto právnym záverom súdu prvej inštancie za daného zisteného skutkového stavu nestotožňuje, považuje ho za predčasný z nasledovných dôvodov:

12. V preskúmvanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva účastníkov k nehnuteľnosti, zapísanej na LV č. XXXX pre k. ú. Myjava ako byt č. X vrátane podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemkom, na ktorom sa nehnuteľnosť nachádza. V konaní nebolo sporné, že žalobca a žalovaná nadobudli predmetné nehnuteľnosti do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré BSM zaniklo právoplatnosťou rozsudku o rozvoze strán sporu dňa 31.10.2002. Uplynutým trojročnej lehoty od právoplatnosti rozsudku sa strany sporu stali podielovými spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti každý v podiele 1/2, pričom žalobca sa z bytu vo februári 2020 odsťahoval a odvtedy je výlučnou užívateľkou bytu žalovaná. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o žalobe žalobcu správne vychádzal z toho, že reálna deľba vzhľadom na charakter nehnuteľnosti nie je možná, preto prichádzal do úvahy druhý spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva, a to prikázanie nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva jednej zo strán sporu za primeranú náhradu. Za rozhodujúce kritérium pri rozhodovaní o prikázaní nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalovanej považoval kritérium účelného využitia veci a odkázanosť žalovanej na spornú nehnuteľnosť, ktorú na rozdiel od žalobcu viac ako 20 rokov užíva, hradí poplatky za služby spojené s užívaním bytu, ako aj poplatky do fondu opráv v celosti, inú možnosť bývania nemá na rozdiel od žalobcu, ktorý by v prípade prikázania nehnuteľnosti do jeho výlučného vlastníctva danú nehnuteľnosť predal, nakoľko má otázku bývania vyriešenú. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie sa s otázkou účelného využitia veci dostatočne vysporiadal, svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil, jeho záveru nemožno nič vytknúť, keď rešpektoval kritériá vyplývajúce z ust. § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie však dôsledne neskúmal, či je žalovaná schopná vyplatiť žalobcovi náhradu za jeho spoluvlastnícky podiel v sume 29.500,- eur, keď počas celého konania bola zo strany žalobcu namietaná platobná schopnosť žalovanej. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná už na pojednávaní dňa 05.11.2018 navrhla odročenie pojednávania za účelom uzatvorenia súdneho zmieru, na základe ktorého by nehnuteľnosť bola prikázaná do jej výlučného vlastníctva, žalovanému by vyplatila náhradu za spoluvlastnícky podiel v sume 20.000,- eur s tým, že túto sumu zloží do 31.01.2019 do notárskej úschovy. Súd prvej inštancie odročil pojednávanie na deň 04.02.2019 za účelom poskytnutia lehoty na mimosúdne vyriešenie sporu. Na tomto pojednávaní žalovaná uviedla, že potrebuje ďalšiu lehotu na zabezpečenie finančných prostriedkov na výplatu žalobcu do konca marca 2019, pričom súd pojednávanie odročil na deň 18.03.2019. Žalovaná dňa 14.02.2019 predložila súdu čestné prehlásenie Romana Pražienku zo dňa 11.02.2019, v ktorom tento uviedol, že do 28.02.2019 poskytne žalovanej pôžičku 20.000,- eur. Na pojednávaní konanom dňa 18.03.2019 právny zástupca žalovanej uviedol, že k poskytnutiu pôžičky zo strany T. W. nedošlo a súd pojednávanie odročil za účelom nariadenia znaleckého dokazovania na určenie hodnoty vyporiadavanej nehnuteľnosti a stavebných úprav, uskutočnených od roku 2002

na vyporiadavanej nehnuteľnosti. Na pojednávaní konanom dňa 07.07.2021 žalovaná uviedla, že v prípade prikázania nehnuteľnosti do jej výlučného vlastníctva je schopná vyplatiť žalobcu z pôžičky, ktorú získa od svojho synovca H. M., s tým, že vie predmetné finančné prostriedky zabezpečiť najneskôr v lehote 2 týždňov. Súd prvej inštancie sa uspokojil s týmto tvrdením žalovanej, nevykonal v tomto smere žiadne dokazovanie a pojednávanie odročil na deň 04.08.2021 za účelom vyhlásenia rozsudku. Súd „solventnosť“ žalovanej vo svojom rozhodnutí odôvodnil iba tým, že jej tvrdenie o získaní pôžičky od svojho synovca považuje za dostatočné. Podľa názoru odvolacieho súdu takýto postup súdu prvej inštancie bol nesprávny, nakoľko bez preukázania otázky solventnosti žalovanej nebolo možné rozhodnúť o prikázaní nehnuteľnosti do jej výlučného vlastníctva. V konaní bolo potrebné zo strany súdu zobrať do úvahy nielen povinnosť poskytnúť primeranú náhradu za spoluvlastnícky podiel, ale tiež skutočnosť, že vyplatenie tejto náhrady musí byť reálne, teda či žalovaná je spôsobilá v reálnom čase poskytnúť žalobcovi náhradu. Je tomu tak preto, že zákon ustanovuje, že prikázanie veci jednému zo spoluvlastníkov je možné len za primeranú náhradu, čo znamená, že súd môže prikázať vec len tomu spoluvlastníkovi, ktorý preukáže schopnosť primeranú náhradu zaplatiť. Podľa názoru odvolacieho súdu len samotné tvrdenie žalovanej o poskytnutí pôžičky od blízkej osoby na vyplatenie podielu žalobcu nie je dostatočným preukázaním solventnosti žalovanej, ktorú žalobca počas celého konania namietal. Treba poznamenať, že pokiaľ z vykonaného dokazovania nevyplýva podklad pre jednoznačný záver súdu o tom, že by bola žalovaná schopná poskytnúť náhradu spoluvlastníkovi prikázaním veci v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nevyhovuje výsledok sporu predovšetkým kritériám spravodlivého procesu.

13. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom ohľadne nepreukázania solventnosti žalovanej boli opodstatnené a zakladali dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti.

14. Ďalším predmetom prieskumu odvolacím súdom je otázka vyporiadania investícií do spoločnej veci v rámci tzv. širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol výrokom III., ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 6.766,06 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

15. S povahou rozhodovania o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva súvisí i všeobecne uznávaná požiadavka, aby v takomto konaní došlo k vyriešeniu všetkých sporných otázok súvisiacich so spoluvlastníctvom, prípadne otázok nesporných, ale s vyporiadaním spojených. Aj keď vyporiadanie v širšom zmysle nemá výslovnú oporu v platnej právnej úprave, judikatúra je dlhodobo ustálená v názore, že toto vyporiadanie je prípustné (R 46/1991 Zb., R 40/1970, R 37/1982).

16. Vyporiadanie v širšom zmysle predovšetkým zahŕňa otázky tzv. investícií do spoločnej veci, ktoré boli vynaložené niektorým zo spoluvlastníkov. Popri štandardnom nároku na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva účastníci niekedy v konaní poukazujú na finančné aspekty priebehu podielového spoluvlastníctva, najmä z pohľadu finančných prostriedkov investovaných do spoločnej veci (na jej údržbu, opravu, či zhodnotenie a podobne).

17. Vyporiadanie podielového spoluvlastníctva možno vykonať ako vyporiadanie v širšom slova zmysle, a to na základe žaloby strany alebo vzájomnej žaloby. Preto o takejto žalobe požadujúcej zaplatať určitú čiastku z dôvodu širšieho vyporiadania je vždy treba rozhodnúť samostatným výrokom v rozsudku, pričom z procesného hľadiska ide o výrok so samostatným základom. Základom preto, aby určitý nárok mohol byť vysporiadaný v rámci širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva je, že ide o majetkové právo (nárok), ktoré vzniklo medzi stranami sporu v súvislosti s existenciou ich podielového spoluvlastníctva k veci a k zrušeniu podielového spoluvlastníctva niektorý zo spoluvlastníkov je na takto vzniknutom práve dotknutý. Pre účely uplatňovania nárokov na vyporiadanie investícií je treba rozlišovať prípady, kedy investície sú vynaložené so (i konkludentným) súhlasom spoluvlastníka (§ 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka) alebo bez tohto súhlasu. V prípade, že ostatní spoluvlastníci s investíciami vynaloženými jedným alebo viacerými spoluvlastníkmi na vec súhlasia (a je nerozhodné, či sa jedná o náklady na nutnú úpravu alebo údržbu, resp. o náklady na inú než nutnú opravu a údržbu), ide o dohodu o hospodárení so spoločnou vecou a investujúci spoluvlastník má proti ostatným spoluvlastníkom právo na úhradu vynaložených prostriedkov (§ 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka), to isté platí v prípade rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka vykonaného postupom podľa § 139 ods. 2

Občianskeho zákonníka. Ak ide o investície akéhokoľvek druhu vynaložené jedným zo spoluvlastníkov na spoločnú vec so súhlasom spoluvlastníkov ostatných (či vynaložené na základe princípu majority), sú ich časti pripadajúce na spoluvlastnícke podiely neinvestujúcich spoluvlastníkov, splatné (ak nebola medzi nimi uzatvorená iná dohoda) už za trvania spoluvlastníctva a nie až po jeho zrušení. Tam, kde boli investície vynaložené bez dohody spoluvlastníkov a nešlo by ani o rozhodnutie na základe princípu majorizácie, nejedná sa o investujúceho spoluvlastníka o nárok voči spoluvlastníkom ostatným, ktorý by sa opieral o dohodu (alebo rozhodnutie na základe majority) a ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nepoužije. Investujúci spoluvlastník sa však môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré ostatným spoluvlastníkom vzniklo.

18. Z formálneho hľadiska súd prvej inštancie posúdil žalovanou uplatnený nárok ako prípad tzv. širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva, keď konštatoval, že žalovaná sa domáhala zaplatenia konkrétnej peňažnej čiastky za vynaložené investície do spoločnej veci.

19. Ak sa jedná o požiadavku na zaplatenie peňažnej čiastky, takto uplatnený nárok nevyhnutne vyžaduje návrh účastníka (alebo vzájomnú žalobu) so všetkými zákonnými náležitosťami. Pokiaľ sa spoluvlastník domáha zaplatenia peňažnej čiastky, je nutné vždy o nároku rozhodnúť samostatným výrokom; je vylúčené previesť zohľadnenie finančných aspektov veci v rámci rozhodovania o náhrade za spoluvlastnícky podiel. Ak by bolo súdom rozhodnuté o širšom vyporiadaní bez riadnej žaloby resp. vzájomnej žaloby na takéto vyporiadanie, jedná sa o prípad, kedy by tu nebola žaloba na začatie konania resp. vzájomná žaloba napriek tomu, že podľa zákona by to bolo treba.

20. Súd prvej inštancie v bodoch 18., 21. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že o práve žalovanej na náhradu za vynaložené investície vložené do nehnuteľnosti v celkovej výške 14.483,54 eur, rozhodol samostatným výrokom na tom skutkovom základe, že rozsah investícií mal ustálený znaleckým posudkom vypracovaným znalcom z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností Ing. Pavlom Bogárom č. 5/2019. Znalec ocenil investície v sume 14.483,54 eur, pričom súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca s vykonaním rekonštrukcie súhlasil, jeho neskoršie tvrdenia o tom, že okrem výmeny okien a kúrenia žiadne práce neodsúhlasil, považoval za účelové. Čo sa týka rozsahu a charakteru vykonaných stavebných úprav, tieto vzhľadom na vek a technický stav domu vyhodnotil ako nevyhnutné v rozsahu výmeny elektroinštalácie, výmeny okien, výmeny podláh a prerobenia kúrenia v celkovej výške 13.532,12 eur, pričom ako bežné a nie nevyhnutné náklady spojené s údržbou veci vyhodnotil náklady na tapetovanie a maľovanie v celkovom rozsahu 951,42 eur a náhradu týchto nákladov žalovanej nepriznal. Žalobcovi preto výrokom III. svojho rozhodnutia uložil povinnosť zaplatiť žalovanej polovicu z priznaných nákladov na vynaložené investície vo výške 6.766,06 eur.

21. Odvolací súd s týmto procesným postupom súdu prvej inštancie nesúhlasí, nakoľko podľa jeho názoru v konaní pred súdom prvej inštancie nebol zo strany žalovanej riadne uplatnený návrh (vzájomná žaloba) na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva v širšom zmysle.

22. Vo vzťahu k investíciám v konaní pred súdom prvej inštancie, žalovaná na pojednávaní dňa 04.02.2019 uviedla len toľko, že v roku 2009-2011 prebiehala kompletná rekonštrukcia nehnuteľnosti, v rámci ktorej bolo prerobené elektrické kúrenie za kúrenie plynové, boli vymenené okná a podlahy. Na pojednávaní dňa 18.03.2019 právny zástupca žalovanej uviedol, že žalovaná trvá na prikázaní nehnuteľnosti do jej výlučného vlastníctva s tým, že žalobcovi vyplatí sumu 20.000,- eur, v ktorej budú zohľadnené ňou vykonané investície uskutočnené v dome za 20 rokov. Súd prvej inštancie následne nariadil znalecké dokazovanie za účelom stanovenia všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti. Zároveň uložil znalcom povinnosť zistiť rozsah stavebných úprav a investícií do predmetnej nehnuteľnosti zo strany žalovanej od roku 2002 ku dňu vypracovania znaleckého posudku a tieto investície jednotlivito a v súhrne oceniť. Po vypracovaní znaleckého posudku žalovaná vo svojich vyjadreniach výslovne a opakovane uvádzala, že nárok na zaplatenie investícií vyčíslených znalcom v rozsahu 14.500,- eur si uplatňuje tou formou, že žiada započítanie polovice tejto sumy oproti vyplateniu podielu žalobcu za jeho spoluvlastnícky podiel. Za tejto procesnej situácie je potrebné vyvodiť záver, že žalovaná si neuplatnila riadne svoj nárok na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva v širšom zmysle vzájomnou žalobou. Súd prvej inštancie tiež nesprávne procesne postupoval v tom, keď uložil znalcom povinnosť zistiť rozsah stavebných úprav a investícií zo strany žalovanej, nakoľko táto otázka nie je otázkou odbornou, ale otázkou skutkovou, tieto okolnosti mal súd zistiť pred nariadením znaleckého dokazovania samozrejme za predpokladu riadne uplatnenej vzájomnej žaloby.

23. Na základe vyššie uvedeného odvolaciu súdu neostávalo iné, než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť a v súlade s ust. § 391 ods. 1 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. V ďalšom konaní súd prvej inštancie bude postupovať v zmysle horeuvedených intencií a jeho úlohou bude opätovne o žalobe žalobcu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva rozhodnúť, pričom sa dôsledne vysporiada s námietkami strán sporu s tým, že v odôvodnení rozhodnutia dá súd prvej inštancie odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania a svoje rozhodnutie riadne zdôvodní tak, aby bolo preskúmateľné.

25. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

26. Vysloveným právnym názorom je súd prvej inštancie podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu Trenčín jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).